

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Vladimíra Fučíka a soudců JUDr. Elišky Mrázkové a JUDr. Pavla Vlacha v právní věci

žalobce: **nezletilý** [redacted], narozený dne [redacted]
bytem [redacted]

zastoupen
zákonnými zástupci: [redacted]
oba bytem [redacted]
právně zastoupen advokátkou Mgr. Zuzanou Candigliota
sídlem Burešova 6, 602 00 Brno

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého nám. 4, 128 01, Praha 2

o zaplacení částky 4 000 000 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. března 2019, č.j. 17 C 40/2017-129,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku o věci samé **potvrzuje**, ve výroku o nákladech řízení se **mění** tak, že se žalované jejich náhrada **nepřiznává**.
- II. Žalované se **nepřiznává** náhrada nákladů odvolacího řízení.

[redacted]

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu s návrhem na zaplacení částky 4 000 000 Kč s příslušenstvím a žalobci uložil povinnost zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení částku 900 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal náhrady nemajetkové újmy, která mu měla vzniknout v důsledku povinného očkování hexavaxinou, po kterém mělo dojít k paréze lícního nervu s trvalými následky. Mezi stranami bylo nesporné, že nezletilý žalobce nárok uplatnil u žalované, ta odpovědnost odmítla s tím, že žádným právním předpisem není založena odpovědnost státu za škodu způsobenou povinným očkováním. Soud prvního stupně, aniž zkoumal předpoklady odpovědnosti, žalobu zamítl pro nedostatek pasivní legitimace žalované. Zákon o odpovědnosti státu za nesprávný úřední postup či nezákonné rozhodnutí na daný případ nedopadá a neexistuje ani jiný právní předpis, který by odpovědnost státu zakládal. S odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 19/14 uzavřel, že v současné době absentuje jakákoli právní úprava, která by vymezovala odpovědnost státu za újmu na zdraví způsobenou povinným očkováním. Soud uzavřel, že úkolem soudu může být jen dotváření práva, nemůže však tvořit právo jako takové, což mu nepřísluší. V tomto směru odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2246/13. Výrok o nákladech řízení odůvodnil ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. podle úspěchu ve věci.
3. Proti rozsudku podal nezletilý žalobce včas odvolání. Namítal, že pokud soud dovodil, že neexistuje právní úprava, dle které by bylo možné dovést odpovědnost státu, pochybil, pokud neaplikoval analogicky ust. § 10 o.z., což lze dovést z odborného článku prof. JUDr. Telce, který žalobce soudu předložil. Z tohoto článku citoval. Poukázal rovněž na to, že Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 19/14, ze kterého soud vycházel, se touto problematikou zabýval obiter dictum a vyzdvihl potřebnost a vhodnost přijetí speciální právní úpravy. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Výslovně brojil rovněž proti výroku o nákladech řízení, který v případě nezletilého dítěte, jež utrpělo újmu na zdraví vinou státu, považuje za rozporný s dobrými mravy.
4. Žalovaná navrhla potvrzení rozsudku s tím, že se plně ztotožňuje se závěrem soudu, že není dána pasivní legitimace žalované.
5. Odvolací soud po zjištění, že žalovaný uplatnil odvolací důvody podle ust. § 205 odst. 2, písm. d/ a g/ o.s.ř., přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně včetně předcházejícího řízení (§ 212, § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné. Jednal v nepřítomnosti právní zástupkyne žalobce podle ust. § 101 odst. 3 o.s.ř.
6. Soud prvního stupně správně zamítl žalobu pro nedostatek pasivní legitimace žalované, když neshledal odpovědnostní titul podle zákonného právního předpisu. Odvolací soud se s jeho závěry plně ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje.
7. V daném případě absentuje v našem právním systému právní úprava, která by zakotvila odpovědnost státu za náhradu újmy způsobené povinným očkováním. Na danou věc nedopadá ani zákon č. 82/1998 Sb., ani občanský zákoník a není zde ani jiný právní předpis, který by bylo možné na danou věc aplikovat. Ostatně tyto závěry vyplývají i ze závěru obiter dictum zmíněného Nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 19/14, ze kterého vyplývá, že je namístě, aby legislativa odpovědně zvažila doplnění právní regulace tohoto institutu. Návrh zákona je nyní v parlamentu projednáván a pravděpodobně se žádoucí právní úpravy v dohledné době dočkáme. Nicméně nyní právní úprava zcela absentuje a do doby, než bude předmětný zákon přijat a nabyde účinnosti, nemůže soud sám z vlastní iniciativy jakoukoli odpovědnost dovozovat. Nečinnost parlamentu v případě nepřijetí zákona je nedostatek jeho legislativní činnosti a soud, který vykládá právo, nemůže takovou činnost jakkoli nahrazovat. Tyto závěry vyplývají

z konstantní judikatury Nejvyššího soudu ČR, např. rozhodnutí 30 Cdo 3826/2016. Na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani publikovaný názor prof. JUDr. Telce o aplikaci ust. § 10 o.z., na který odkazuje odvolatel, neboť takový názor není pro soud jakkoli závazný.

8. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé jako věcně správný potvrdil podle ust. § 219 o.s.ř.
9. Změny podle ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. doznal rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o nákladech řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch a měla by právo na náhradu nákladů řízení, odvolací soud však v tomto výjimečném případě užil ust. § 150 o.s.ř., podle kterého lze ve výjimečných případech zvláštního zřetele hodných tuto náhradu nepřiznat. Tyto mimořádné okolnosti odvolací soud spatřuje jednak ve zmíněné absenci právní úpravy v dané oblasti, na kterou jednoznačně odkazuje Ústavní soud, jednak v tom, že jde o nezletilého žalobce, který nedisponuje žádnými finančními prostředky. Stejně skutečnosti potom vedly odvolací soud i k nepřiznání náhrady nákladů řízení úspěšné žalované v odvolacím řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže Nejvyšší soud České republiky na základě dovolání podaného do dvou měsíců ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu prvního stupně dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Praha 12. února 2020

JUDr. Vladimír Fučík v. r.
předseda senátu

